

hans berømte Broder Professoren, de samme runde, røde Barnekinder, det samme glatte, lysegule Haar, ogsaa de samme staalblaa Øjne, men rigtignok uden Broderens Kløgt i Blikket.

Da han havde hilst og gjort Undskyldning, fordi han ikke havde været tilstede ved Ankomsten, vendte han sig om mod Fru Vilhelmine.

„Du sørger vel for, at jeg faar noget at spise,“ sagde han bydende.

„Der er givet Pigerne Ordre,“ svarede hun ud i Luften uden at se paa ham.

Lidt efter rejste hun sig alligevel og gik ind.

„Har du haft Forretninger, John?“ spurgte Fru Bertha, som nu ogsaa kunde mærke Tordenluften.

„Ja, jeg er jo bleven valgt til Formand for Amtets Ungtyre-Skue. Det er en meget ærefuld og betroet Post, men den skaffer mig unægtelig en Masse Bryderier paa Halsen. Og jeg var virkelig tilstrækkelig ophængt i Forvejen. Jeg har i denne Tid arbejdet flere Timer daglig i mit Laboratorium. Det er stadig Udryddelsen af Kartoffelskimmelen, der beskæftiger mig. Aner du, Tante, hvormange Millioner Kroners Tab det drejer sig om pr. Aar alene for Danmarks Vedkommende?“

„Fortæl mig det en anden Gang, John! Veed du, at her for lidt siden var en Herre, som spurgte efter dig?“

„Ja, Pastor Gaardbo. Jeg har talt med ham. Vi mødtes i Alleen. Han har jo fortalt jer Nyheden, at Enslev kommer hertil. Det bliver en stor Dag for Egnen.“

„Jeg forstaar det ikke,“ sagde Fru Bertha. „Jeg troede, den kære Mand nu var falden til Ro. Han er jo ogsaa virkelig syg.“

„Det mærker man skam ikke. Læste du hans Grundlovstale? Den var da glimrende? Men det er selvfølgelig Valget, der har kaldt ham frem. Som der forleden saa smukt og rigtigt stod i „Femte Juni“: han har siddet ude paa sit Landsted ved Furesøen som en anden Holger Danske og ladet Skægget gro ned i Bordet, indtil han mærkede, at Friheden var i Fare. Jeg sagde det ogsaa til Pastor Gaardbo, at jeg synes, vi skulde modtage ham festligt med en Æreport og et Musikkorps — eller noget af